

Din Hotărârile Curții de Justiție a Comunităților Europene

Among the Decisions of the European Communities' Justice Court

Claudiu Ecedi-Stoislavlevici*

1. Hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din data de 23 aprilie 2009 în cauzele conexe C-261/07 și C-299/07

VTB-VAB NV/Total Belgium NV și Galatea BVBA/Sanoma Magazines Belgium NV

The E.C.J.C's of April 13-rd 2009, in the connexed causes C-261/07 and C-299/07

VTB-VAB NV/Total Belgium NV și Galatea BVBA/Sanoma Magazines Belgium NV

(Directive 2005/29/E.C. - Disloyal trading practices - National regulation forbidding the common offers forwarded to the consumers)

The Communities' law opposes, to a regulation which, at national level would forbid, without taking into account the specific circumstances, whatever common offer forwarded by a trader to a consumer.

Member states could not adopt regulations that would be more restrictive than the ones established by the *Directive on disloyal trading practices*, not even for the purpose of ensuring a highest protection level for the consumer.

(Directiva 2005/29/CE - Practici comerciale neloiale - Reglementare națională care interzice ofertele comune către consumatori)

DREPTUL COMUNITAR SE OPUNE UNEI REGLEMENTĂRI NAȚIONALE CARE INTERZICE, FĂRĂ A ȚINE SEAMA DE ÎMPREJURĂRILE SPECIFICE, ORICE OFERTĂ COMUNĂ EFECTUATĂ DE UN VÂNZĂTOR CĂTRE UN CONSUMATOR

Statele membre nu pot adopta măsuri mai restrictive decât cele definite de Directiva privind practicile comerciale neloiale, nici chiar pentru a asigura un nivel mai ridicat de protecție a consumatorilor

Member states cannot take measures more restrictive than those defined by the Directive concerning the commercial, incorrect practices, even for ensuring a higher level of protection of consumers

*Drd. Claudiu Ecedi-Stoislavlevici este în prezent delegat la Curtea de Justiție a Comunităților Europene în calitate de expert național

Obiectivul Directivei europene privind practicile comerciale neloiale¹ este de a contribui la buna funcționare a pieței interne și de a realiza un nivel ridicat de protecție a consumatorilor. Aceasta stabilește o interdicție generală a practicilor comerciale neloiale care pot denatura comportamentul economic al consumatorilor. De asemenea, directiva stabilește norme privind practicile comerciale înșelătoare și agresive. În plus, anexa I conține o listă a practicilor comerciale care sunt neloiale în orice situație.

De la începutul anului 2007, Total Belgium, o filială a grupului Total care distribuie în special carburant prin stații de combustibil, oferă consumatorilor deținători ai unei cartele Total Club trei săptămâni gratuite de asistență la depanare, pentru fiecare plin de cel puțin 25 de litri pentru o mașină sau de cel puțin 10 litri pentru o motoretă. VTB, o societate care își desfășoară activitatea în domeniul asistenței la depanare a solicitat instanței naționale să dispună ca Total Belgium să înceteze această practică comercială întrucât aceasta constituie, printre altele, o ofertă comună interzisă de legislația belgiană.

Celălalt litigiu s-a purtat între Galatea, o societate care deține un magazin de lenjerie la Schoten (Belgia), și Sanoma, o filială a grupului finlandez Sanoma, care editează numeroase reviste, printre care publicația săptămânală Flair. Numărul din 13 martie 2007 al revistei Flair era însoțit de un bon care dădea dreptul la o reducere la unele produse vândute în anumite magazine de lenjerie. Galatea a introdus o acțiune pentru încetarea acestei practici, arătând că Sanoma încălcă legislația belgiană.

În acest context, Tribunalul Comercial din Anvers, sesizat cu cele două cauze, a adresat Curții întrebări preliminare. Instanța de trimitere a solicitat, în esență, să se stabilească dacă directiva trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum legislația belgiană, care, în afara anumitor excepții și fără a ține seama de împrejurările specifice din cazul respectiv, instituie un principiu general de interdicere a ofertelor comune efectuate de un vânzător unui consumator.

Cu titlu introductiv, Curtea arată că ofertele comune constituie acte comerciale care se înscriu în mod clar în cadrul strategiei comerciale a unui operator și care urmăresc în mod direct promovarea și derularea vânzărilor acestuia. Rezultă că acestea constituie într-adevăr practici comerciale în sensul art. 2 litera (d) din directivă și, în consecință, intră în domeniul de aplicare al acesteia.

Curtea amintește că directiva realizează o armonizare completă, la nivel comunitar, a normelor privind practicile comerciale neloiale. Prin urmare, statele membre nu pot să adopte măsuri mai restrictive decât cele definite de directivă, nici chiar pentru a asigura un nivel mai ridicat de protecție a consumatorilor.

¹ Directiva 2005/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2005 privind practicile comerciale neloiale ale întreprinderilor de pe piața internă față de consumatori și de modificare a Directivei 84/450/CEE a Consiliului, a Directivelor 97/7/CE, 98/27/CE și 2002/65/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Regulamentului (CE) nr. 2006/2004 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 149, p. 22, Ediție specială, 15/vol. 14, p. 260).

Or, prin stabilirea unei prezumții de nelegalitate a ofertelor comune, o reglementare națională precum cea în cauză nu îndeplinește cerințele impuse de directivă.

Astfel, legislația belgiană instituie principiul interzicerii ofertelor comune, în pofida faptului că astfel de practici nu sunt prevăzute în anexa I a directivei. Or, la această anexă se enumeră în mod exhaustiv singurele practici comerciale interzise în orice situație, care, prin urmare, nu trebuie să facă obiectul unei examinări de la caz la caz.

O astfel de interpretare nu poate fi afectată de faptul că legea belgiană prevede un anumit număr de excepții de la respectiva interzicere a ofertelor comune.

Curtea concluzionează că directiva trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în cauză, care, în afara anumitor excepții și fără a ține seama de împrejurările specifice din cazul respectiv, interzice orice ofertă comună efectuată de un vânzător către un consumator.

2. Hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din data de 23 aprilie 2009 în cauza C-544/07

*Uwe Rüffler/Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ósrodek
Zamiejscowy w Wałbrzychu*

(Articolul 18 CE - Legislație în materia impozitului pe venit - Reducerea impozitului pe venit în funcție de cotizațiile la asigurarea de sănătate plătite în statul membru de impozitare - Refuzul unei reduceri în funcție de cotizațiile plătite în alte state membre)

DREPTUL COMUNITAR SE OPUNE REFUZULUI DE A REDUCE IMPOZITUL PE VENIT ÎN FUNCȚIE DE COTIZAȚIILE LA ASIGURAREA DE SĂNĂTATE PLĂTITE ÎN ALT STAT MEMBRU

Limitarea dreptului la reducere, precum cea prevăzută de reglementarea poloneză, constituie o restricție privind libertatea de circulație și de ședere care nu este justificată în mod obiectiv

Limitation of the right to reduce, as the Poland model represents a restriction concerning the freedom of circulation and settlement, which is not justified in an objective way

Potrivit legislației poloneze, numai cotizațiile la asigurarea de sănătate plătite unei instituții de asigurare poloneze pot fi deduse din impozitul pe venit.

După ce a trăit în Germania, unde exercita o activitate salariată, domnul Rüffler s-a instalat în Polonia, unde, din anul 2005, locuiește în mod permanent ca pensionar. La data nașterii litigiului, singurele venituri ale domnului Rüffler erau două pensii percepute în Germania, și anume: o pensie pentru invaliditate impozitată chiar în acest stat membru și o indemnizație plătită de societatea Volkswagen, impozitată pe teritoriul polonez.

În cursul anului 2006, domnul Ruffler a solicitat administrației fiscale poloneze ca impozitul pe venit pe care îl datorează în Polonia în contul indemnizației pe care o percepe în Germania să fie redus în funcție de cuantumul cotizațiilor la asigurarea de sănătate pe care le plătește în Germania.

Întrucât cererea sa a fost respinsă, domnul Ruffler a formulat o acțiune la Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Tribunalul Administrativ din Wrocław), care a solicitat Curții să se pronunțe cu privire la compatibilitatea limitării dreptului la reducerea impozitului cu dreptul comunitar.

Curtea amintește mai întâi că o persoană care, după ce iese la pensie, părăsește statul al cărui resortisant este și în care și-a exercitat întreaga activitate profesională pentru a-și stabili reședința într-un alt stat membru își exercită dreptul de cetățean al Uniunii de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre conferit de Tratatul CE. Facilitățile conferite de tratat în materie de circulație nu ar putea produce efecte depline dacă un resortisant al unui stat membru ar putea fi descurajat să le exercite ca urmare a obstacolelor ridicate în calea șederii sale în statul membru gazdă în temeiul unei reglementări naționale care îl sancționează pentru faptul că a exercitat aceste facilități.

Curtea constată că o reglementare precum cea prevăzută în dreptul polonez instituie o diferență de tratament între contribuabilii rezidenți după cum cotizațiile la asigurarea de sănătate care ar putea fi deduse din cuantumul impozitului pe venit datorat în Polonia au fost sau nu au fost plătite în cadrul regimului național de asigurare de sănătate obligatorie. În aplicarea acestei reglementări, numai contribuabilii ale căror cotizații la asigurarea de sănătate se plătesc în statul membru de impozitare beneficiază de dreptul la reducerea impozitului.

Contribuabilii rezidenți care plătesc cotizații în cadrul regimului de asigurare de sănătate polonez și cei afiliați la regimul de asigurare de sănătate obligatorie al unui alt stat membru sunt în situații comparabile în privința principiilor de impozitare, în măsura în care, în Polonia, ambii sunt supuși unei obligații fiscale nelimitate.

Astfel, impozitarea veniturilor lor în acest stat membru ar trebui să se desfășoare după aceleași principii și, pentru acest motiv, în temeiul aceluiași avantaj fiscal, printre care avantajul dreptului la o reducere a impozitului pe venit.

În măsura în care acordă un avantaj fiscal în temeiul cotizațiilor la asigurarea de sănătate cu condiția ca aceste cotizații să fie plătite unui organism de asigurare de sănătate polonez și are drept consecință refuzarea acordării avantajului menționat către contribuabilii care au plătit cotizații unui organism al unui alt stat, reglementarea națională în discuție dezavantajează contribuabilii care, precum domnul Ruffler, și-au exercitat dreptul de liberă circulație părăsind statul membru în care și-au exercitat întreaga activitate profesională pentru a se instala în Polonia.

Curtea apreciază că o limitare a dreptului la reducerea impozitului pe venit, precum cea prevăzută în dreptul polonez, constituie o restricție privind libertatea de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre care nu este justificată în mod obiectiv.

Împrejurarea că, pe de o parte, instituția germană de asigurare obligatorie nu acoperă decât cheltuielile prestațiilor efectiv furnizate domnului Ruffler și că, pe de altă parte, atunci când acesta din urmă nu beneficiază de prestații medicale, cotizațiile sale nu contribuie la finanțarea regimului de asigurare de sănătate polonez, nu este relevantă în această privință.

Contravaloarea prestațiilor medicale furnizate unor resortisanți germani rezidenți în Polonia sunt rambursate Fondului Național de Sănătate polonez de instituția germană de asigurare competentă, astfel cum reiese din reglementarea comunitară privind coordonarea regimurilor de securitate socială².

Din moment ce statele membre sunt obligate să respecte dispozițiile dreptului comunitar în vigoare, faptul că acestea nu dispun de posibilitatea de a stabili în ce măsură propria lor legislație sau cea a unui alt stat este aplicabilă se opune ca un stat membru să urmărească în realitate, prin măsuri fiscale, să compenseze neafilierea și neîncasarea de cotizații la regimul său de securitate socială.

Ca atare, Curtea concluzionează că un stat membru nu poate trata în mod mai puțin avantajos șederea și impozitarea contribuabililor rezidenți care, în temeiul reglementării comunitare, plătesc cotizații la un regim de asigurare socială al unui alt stat membru.

3. Hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din data de 23 aprilie 2009 în cauza C-59/08

Copad SA/Christian Dior couture SA, Société industrielle lingerie (SIL)

(Directiva 89/104/CEE - Dreptul mărcilor - Epuizarea drepturilor titularului mărcii - Contract de licență - Vânzarea de produse care poartă marca cu încălcarea unei clauze din contractul de licență - Lipsa consimțământului titularului mărcii - Vânzare către magazine de solduri - Atingere adusă renumelui mărcii)

TITULARUL UNEI MĂRCI SE POATE OPUNE REVÂNZĂRII PRODUSELOR SALE DE PRESTIGIU PRIN MAGAZINE DE SOLDURI

Acesta este cazul în special atunci când magazinul de solduri a fost aprovizionat cu încălcarea unui contract de licență și această încălcare aduce atingere imaginii de prestigiu care conferă acestor produse o senzație de lux

This is the case when the store of solds had taken merchandise with violation of a licence contract and this violation touches the image of prestige which confers to these products a luxury sensation.

² Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității, în versiunea modificată și actualizată prin Regulamentul (CE) nr. 118/97 al Consiliului din 2 decembrie 1996 (JO 1997, L 28, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 4, p. 35).

În 2000, Dior a încheiat cu Société industrielle lingerie (SIL) un contract de licență pentru fabricarea și distribuirea de produse de lenjerie purtând marca Christian Dior. Acest contract precizează că în scopul păstrării notorietății și a prestigiului mărcii Dior, SIL se obligă să nu vândă aceste articole în special către magazine de solduri care nu fac parte din rețeaua de distribuție selectivă, cu excepția cazurilor în care există un acord scris din partea Dior și că licențiatul va lua toate măsurile necesare pentru a asigura respectarea acestei clauze de către distribuitorii și detailiștii săi.

Cu toate acestea, din cauza dificultăților economice, SIL a vândut articole purtând marca Dior către Copas, care desfășoară activități specifice magazinelor de solduri. Considerând că această revânzare era interzisă prin contract, Dior a introdus o acțiune în contrafacere de marcă împotriva SIL și Copad. Distribuitorii au invocat epuizarea dreptului Dior asupra mărcii sale, întrucât produsele au fost introduse pe piață în cadrul Spațiului Economic European (SEE) cu consimțământul Dior.

Curtea de Casație franceză, sesizată cu litigiul în ultimă instanță, a solicitat Curții de Justiție să interpreteze Directiva 89/104 privind mărcile³, în special referitor la nerespectarea de către licențiat a unei clauze din contractul de licență care, din motive care țin de prestigiul mărcii, interzice vânzarea către magazine de solduri din afara rețelei de distribuție selectivă.

Curtea constată mai întâi că titularul unei mărci poate invoca drepturile conferite de aceasta împotriva licențiatului care încalcă o clauză din contractul de licență ce interzice, din motive care țin de prestigiul mărcii, vânzarea către magazine de solduri, în măsura în care se dovedește că, date fiind circumstanțele din acțiunea principală, această încălcare aduce atingere imaginii de prestigiu care conferă produselor respective o senzație de lux.

Directiva permite titularului unei mărci să invoce drepturile pe care aceasta i le conferă împotriva licențiatului, atunci când acesta încalcă anumite clauze din contractul de licență, prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din directivă, printre care figurează în special cele privind calitatea produselor fabricate. Calitatea produselor de prestigiu rezultă nu numai din caracteristicile lor materiale, ci și din aspectul și din imaginea de prestigiu care le conferă o senzație de lux. Or, în această privință, un sistem de distribuție selectivă, precum cel din cauză, care urmărește să asigure o prezentare valorizantă a produselor în spațiul de vânzare, în special în ceea ce privește poziționarea, promovarea, prezentarea produselor și politica comercială, este de natură să contribuie la reputația produselor în cauză și prin urmare la păstrarea senzației de lux a acestora.

În consecință, nu poate fi exclus ca vânzarea de produse de prestigiu de către licențiat către terți care nu fac parte din rețeaua de distribuție selectivă să afecteze chiar calitatea acestor produse, astfel încât, într-o asemenea ipoteză,

³ Directiva 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92), astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3).

trebuie să se considere că o clauză contractuală care interzice vânzarea respectivă este inclusă în domeniul de aplicare al directivei privind mărcile. Instanței naționale competente îi revine sarcina să verifice dacă, ținând cont de circumstanțele din litigiul cu care este sesizată, încălcarea de către licențiat a unei clauze precum cea din acțiunea principală aduce atingere senzației de lux a produselor de prestigiu, afectând astfel calitatea acestora.

În continuare, Curtea arată că vânzarea efectuată cu nerespectarea unei clauze care interzice revânzarea către magazine de solduri din afara rețelei de distribuție selectivă poate fi considerată, în sensul directivei, ca fiind efectuată fără consimțământul titularului mărcii în cazul în care se dovedește că o asemenea încălcare presupune nerespectarea uneia dintre clauzele prevăzute de directivă.

Deși comercializarea de către un licențiat a produselor de marcă trebuie considerată, în principiu, ca fiind efectuată cu consimțământul titularului mărcii, nu este mai puțin adevărat că respectivul contract de licență nu echivalează cu un consimțământ absolut și necondiționat al titularului mărcii cu privire la comercializarea, de către licențiat, a produselor care poartă marca respectivă.

Directiva prevede, în mod expres, posibilitatea titularului mărcii de a invoca drepturile pe care aceasta i le conferă față de un licențiat în cazul în care acesta din urmă încalcă anumite clauze din contractul de licență.

Prin urmare, directiva trebuie interpretată în sensul că acea comercializare de către licențiat a unor produse care poartă marca, cu încălcarea unei clauze din contractul de licență, împiedică epuizarea dreptului conferit de marcă titularului său în cazul în care se dovedește că această clauză corespunde uneia dintre cele prevăzute la articolul 8 alineatul (2) din această directivă.

În sfârșit, Curtea arată că atingerea adusă renumelui mărcii poate, în principiu, să reprezinte un motiv legitim în sensul directivei, care justifică posibilitatea titularului mărcii de a se opune comercializării ulterioare a produselor de prestigiu introduse pe piață în cadrul SEE de acesta sau cu consimțământul său.

4. Hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din data de 28 aprilie 2009 în cauza C-420/07

Meletis Apostolides / David Charles Orams & Linda Elizabeth Orams

(Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare - Protocolul nr. 10 "Dispoziții referitoare la Cipru" - Suspendarea punerii în aplicare a acquis-ului comunitar în zonele în care guvernul acestui stat membru nu exercită un control efectiv - Regulamentul (CE) nr. 44/2001 - Competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială - Hotărâre pronunțată de o instanță cipriotă cu sediul în zona controlată efectiv de guvernul cipriot și care privește un imobil situat în afara acestei zone - Articolul 22 punctul 1, articolul 34 punctele 1 și 2, articolul 35 alineatul (1) și articolul 38 alineatul (1) din regulamentul menționat)

O HOTĂRÂRE JUDECĂTOREASCĂ A UNUI TRIBUNAL AL
REPUBLICII CIPRU TREBUIE SĂ FIE RECUNOSCUTĂ ȘI EXECUTATĂ DE
CELELALTE STATE MEMBRE CHIAR ȘI ÎN CAZUL ÎN CARE ACEASTA
PRIVEȘTE UN TEREN SITUAT ÎN PARTEA DE NORD A INSULEI

*Suspendarea punerii în aplicare a acquis-ului comunitar în zonele în care
guvernul Republicii Cipru nu exercită un control efectiv și faptul că hotărârea
judecătorească nu poate fi executată, în practică, în locul în care se află imobilul
nu se opun recunoașterii și executării acesteia într-un alt stat membru*

*Suspension of application of the community acquis in the areas when
the government of Republic of Cyprus does not exercise an effective control and
the fact that the judicial decision cannot be executed, in practice, in the area when
the building is located, does not oppose to its recognition and execution in other
member state.*

În urma intervenției armatei turce din 1974, Cipru a fost împărțit în două zone. Republica Cipru, care a aderat la Uniune în 2004, controlează în fapt numai partea de sud a insulei, în timp ce în partea de nord a fost instituită Republica Turcă a Ciprului de Nord care nu este recunoscută de comunitatea internațională, cu excepția Turciei. În aceste condiții, aplicarea dreptului comunitar în zona de nord a Republicii Cipru a fost suspendată printr-un protocol anexat la actul de aderare.

Court of Appeal din Regatul Unit a fost sesizată de domnul Apostolides, cetățean cipriot, cu o acțiune îndreptată împotriva cuplului britanic Orams, prin care se urmărea recunoașterea și executarea a două hotărâri judecătorești pronunțate de Tribunalul din Nicosia. Acest tribunal, cu sediul în partea de sud a Ciprului, a obligat soții Orams să evacueze un teren situat în partea de nord a insulei și să plătească diferite sume cu titlu de despăgubiri. Soții Orams cumpăraseră acest teren de la un terț pentru a construi o casă de vacanță. Potrivit constatărilor tribunalului cipriot, domnul Apostolides, a cărui familie a fost expulzată din nordul insulei în momentul divizării acesteia, este proprietarul legitim al terenului. Prima hotărâre judecătorească, pronunțată în lipsă, a fost confirmată de hotărârea prin care s-a soluționat apelul introdus de soții Orams.

Instanța națională a adresat Curții de Justiție mai multe întrebări privind interpretarea și aplicarea Regulamentului Bruxelles I⁴. Aceasta a solicitat să se stabilească, în special, dacă suspendarea dreptului comunitar în partea de nord a Ciprului și faptul că imobilul în cauză se află într-o zonă în care guvernul Ciprului nu exercită un control efectiv au o consecință asupra recunoașterii și executării hotărârii judecătorești, în special prin raportare la competența tribunalului de origine, ordinea publică a statului membru solicitat și caracterul executoriu al hotărârii. În plus, instanța națională a solicitat să se stabilească dacă poate fi refuzată recunoașterea sau executarea unei hotărâri pronunțate în lipsă pentru motivul că actul de sesizare a instanței nu a fost comunicat sau notificat părâtului în

⁴ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială.

timp util și într-o manieră care să-i permită să își pregătească apărarea, în cazul în care pârâtul a avut posibilitatea să exercite o cale de atac împotriva acestei hotărâri.

Mai întâi, Curtea constată că suspendarea prevăzută în actul de aderare a Ciprului se limitează la aplicarea dreptului comunitar în zona de nord. Hotărârile a căror recunoaștere a fost solicitată de domnul Apostolides au fost pronunțate de o instanță cu sediul în zona controlată de guvern. Faptul că aceste hotărâri privesc un imobil situat în zona de nord nu se opune acestei interpretări, în măsura în care, pe de o parte, acest fapt nu înlătură obligația de aplicare a regulamentului în zona controlată de guvern și, pe de altă parte, nu implică nici că acest regulament ar fi aplicabil în zona de nord. Prin urmare, Curtea concluzionează că suspendarea dreptului comunitar în zona de nord, prevăzută de protocolul anexat la actul de aderare, nu se opune aplicării Regulamentului Bruxelles I în privința unei hotărâri pronunțate de o instanță cipriotă cu sediul în zona controlată de guvern, care privește însă un imobil situat în zona de nord.

În continuare, Curtea constată, pe de o parte, că litigiul din acțiunea principală intră în domeniul de aplicare al Regulamentului Bruxelles I și că, pe de altă parte, faptul că imobilul în cauză este situat într-o zonă în care guvernul nu exercită un control efectiv astfel încât hotărârile în cauză nu pot fi executate, în practică, în locul în care se află imobilul, nu se opune recunoașterii și executării hotărârilor menționate într-un alt stat membru.

În această privință, este cert că imobilul este situat pe teritoriul Republicii Cipru și că, prin urmare, tribunalul cipriot este competent pentru a soluționa litigiul, având în vedere că dispoziția în cauză din Regulamentul Bruxelles I privește competența judiciară internațională a statelor membre, iar nu competența judiciară internă a acestora.

În ceea ce privește ordinea publică a statului membru solicitat, Curtea amintește că o instanță a unui stat membru nu poate, cu riscul de a pune sub semnul întrebării finalitatea Regulamentului Bruxelles I, să refuze recunoașterea unei hotărâri pronunțate în alt stat membru numai pentru motivul că apreciază că dreptul național sau dreptul comunitar a fost aplicat greșit. Instanța națională poate să refuze recunoașterea numai dacă eroarea de drept implică faptul că recunoașterea sau executarea hotărârii este considerată o încălcare vădită a unei norme de drept esențiale în ordinea juridică a statului membru respectiv. În acțiunea principală, Court of Appeal nu a menționat niciun principiu fundamental al ordinii juridice a Regatului Unit căruia recunoașterea sau executarea hotărârilor în cauză i-ar putea aduce atingere.

În plus, prin raportare la caracterul executoriu al hotărârilor judecătorești în cauză, Curtea constată că faptul că domnul Apostolides ar putea întâmpina dificultăți pentru a obține executarea hotărârilor nu poate lipsi aceste hotărâri de caracterul lor executoriu. Astfel, această situație nu împiedică instanțele dintr-un alt stat membru să declare executorii asemenea hotărâri.

În sfârșit, Curtea constată că recunoașterea sau executarea unei hotărâri pronunțate în lipsă nu poate fi refuzată în cazul în care pârâtul a avut posibilitatea să introducă o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate în lipsă, iar această cale de atac i-a permis să susțină că actul de sesizare a instanței sau un alt act echivalent

nu i-a fost comunicat sau notificat în timp util și într-o manieră care să îi permită să își pregătească apărarea. În acțiunea principală, soții Orams au exercitat o astfel de cale de atac. În consecință, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești ale tribunalului cipriot nu pot să fie refuzate în Regatul Unit pentru acest motiv.

5. Hotărârea Curții de Justiție a Comunităților Europene din data de 30 aprilie 2009 în cauza C-531/07

***Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft/LIBRO
Handelsgesellschaft mbH***

(Libera circulație a mărfurilor - Reglementare națională privind prețul impus al cărților importate - Măsură cu efect echivalent unei restricții cantitative la import - Justificare)

**DREPTUL COMUNITAR SE OPUNE UNEI REGLEMENTĂRI
PRECUM CEA AUSTRIACĂ CU PRIVIRE LA PREȚUL IMPUS AL CĂRȚII**

Interdicția aplicată importatorilor de cărți în limba germană de a stabili un preț inferior prețului final de vânzare stabilit sau recomandat de editor în statul de editare constituie un obstacol în calea liberei circulații a mărfurilor care nu poate fi justificat

Interdiction applied to the german books importators to put an inferior price to the final price established or recommended by the editor in the state of editing represents a barrier in the way of free circulation of the merchandises which cannot be justified.

Reglementarea austriacă privitoare la prețul impus al cărții în limba germană prevede că editorul sau importatorul este obligat să stabilească și să aducă la cunoștința publicului un preț final de vânzare și că importatorul nu poate stabili un preț inferior prețului final de vânzare stabilit sau recomandat de editor pentru statul de editare, după deducerea taxei pe valoarea adăugată.

Conform acestei reglementări, Fachverband der Buch- und Medienwirtschaft (Asociația profesională a industriei cărții și a mass-mediei) are competența de a publica prețurile finale de vânzare care trebuie respectate de către comercianții de cărți la vânzarea în Austria a cărților în limba germană.

LIBRO Handelsgesellschaft mbH este o societate comercială care deține 219 sucursale în Austria, iar 80 % din cărțile pe care le comercializează provin din străinătate.

Începând cu luna august 2006, LIBRO a început să facă publicitate pentru vânzarea, pe teritoriul austriac, a unor cărți editate în Germania, la prețuri inferioare prețurilor minime stabilite pentru teritoriul austriac, pe baza prețurilor practicate în Germania.

Fachverband a introdus la instanța austriacă competentă o cerere de măsuri provizorii prin care a solicitat obligarea societății LIBRO să oprească efectuarea unei astfel de publicități. Prima instanță a admis această cerere, considerând că sistemul austriac de prețuri impuse pentru cărți, chiar dacă reprezintă o restricție privind libera circulație a mărfurilor, este „justificat de motive culturale și de

necesitatea de a păstra diversitatea mijloacelor mass-media”. Această decizie a fost confirmată de instanța de apel.

LIBRO a contestat hotărârea instanței de apel la Oberster Gerichtshof, care a solicitat Curții să se pronunțe asupra compatibilității cu dreptul comunitar a normelor austriece cu privire la prețul cărților importate.

Curtea amintește mai întâi că, potrivit unei jurisprudențe constante, orice reglementare comercială a statelor membre susceptibilă să constituie un obstacol în calea comerțului intracomunitar reprezintă o măsură cu efect echivalent unor restricții cantitative. Cu toate acestea, nu sunt susceptibile să constituie un obstacol în calea acestui comerț dispozițiile naționale care limitează sau interzic anumite modalități de vânzare a produselor care provin din alte state membre, în măsura în care acestea se aplică tuturor operatorilor care își exercită activitatea pe teritoriul național și afectează în același mod comercializarea produselor naționale și cea a produselor provenind din alte state membre.

În speță, Curtea constată că, deși legislația austriacă privește modalități de vânzare a cărților, prin faptul că interzice importatorilor să stabilească un preț inferior celui practicat în statul de editare, aceasta nu afectează în același mod comercializarea cărților naționale și cea a cărților care provin din alte state membre.

Astfel, reglementarea în cauză prevede un tratament mai puțin favorabil pentru cărțile în limba germană care provin din alte state membre decât pentru cărțile naționale, având în vedere că îi împiedică pe importatorii austrieci și pe editorii străini să stabilească prețurile minime de vânzare cu amănuntul potrivit caracteristicilor pieței de import, în timp ce editorii austrieci sunt liberi să stabilească ei înșiși, pentru produsele lor, astfel de prețuri minime pentru vânzarea cu amănuntul pe piața națională.

Prin urmare, o astfel de legislație constituie o restricție privind libera circulație a mărfurilor.

În plus, Curtea afirmă că această restricție nu este justificată. Curtea subliniază, în special, că protecția cărții, ca bun cultural, poate să fie considerată o cerință imperativă de interes public de natură a justifica măsuri de restricție privind libera circulație a mărfurilor, cu condiția ca astfel de măsuri să fie de natură să atingă obiectivul stabilit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia. Or, în speță, obiectivul protecției cărții ca bun cultural poate să fie atins prin măsuri mai puțin restrictive pentru importator, de exemplu permițând acestuia sau editorului străin să stabilească, pentru piața austriacă, un preț de vânzare care ține seama de caracteristicile acestei piețe.

În consecință, Curtea apreciază că reglementarea austriacă ce interzice importatorilor de cărți în limba germană să stabilească un preț inferior prețului final de vânzare stabilit sau recomandat de editor în statul de editare constituie un obstacol în calea liberei circulații a mărfurilor care nu poate să fie justificat în temeiul dreptului comunitar.